

in de Julianastraat geweest en Bets en Mientje hadden nog bij haar in de klas gezeten. Ook haar broer was hier nog onderwijzer aan de school geweest. Het was een zeer vreselijk gebeuren en het medeleven met die zeer bekende familie was dan ook zeer groot. Op Dinsdag 4 aug. zijn we nog wezen kijken naar de begrafenis van al die slachtoffers en deze zijn dan ook onder geweldige belangstelling ter aarde besteld in een gemeenschappelijk graf. Voor deze familie dan ook een wel zeer droeve herinnering aan de wrede oorlog.

In diezelfde zomer zijn we nog al eens met Bets en Mientje en Gerard wezen rapen, daar het eten al maar minder werd. De broodvoorziening vooral liep hard achteruit en tegen de winter, want wie weet wat er nog komen zou, wilden we dan ook gaarne wat in huis hebben. Er werd veel tarwe verbouwd en gerst voor de kippen, we konden dat allemaal hard gebruiken. Liza was in de drukkerij, en ook Liza van Johannes, dus kon ik er zelf wel eens een middagje op uit, wat toentrouwens door zeer veel mensen gedaan werd. Op Woensdag 16 september hebben we deze raap uitgedorsen en hadden toen 130 kilo tarwe. We konden dus met Gods hulp de winter afwachten, het onze bonner er bij. Op 14 okt. is Liza in Amersfoort geslaagd voor diploma Kantoorboekh. Ook gingen we dit jaar nog al eens naar Bergen op Zoom, waar dan een z.g.n. Streekbeurs werd gehouden, daar geen reizigers of vertegenwoordigers in Zeeland mochten komen. Veel hadden ze niet aan te bieden, daar er aan alles gebrek was. Maar dan maar wat surrogaat, hoewel we nooit veel kochten omdat we niks met die surrogaatartikelen ophadden. Het was soms niet veel meer dan rommel wat ze aan te bieden hadden.

In dat najaar op 30 september overleed de vrouw van Broer Gerard, Geerte Huissen. Zij was nog maar 53 jaar oud en zij had vanaf januari veel geleden. Zij leed aan de vreselijke ziekte, de kanker. Zij was nog met het huwelijk van Kees en Pie in de kerk geweest, maar toen was al niet in orde meer. Wij hebben zo ongeveer een week of drie bij haar wezen waken, voor hen was het een zeer droevig jaar, daar de jongste nog slechts 10 jaar was.

Zo zijn we dan ook dit jaar weer doorgekomen en brak weer de winter aan van 1942 op 1943. Wat zou dit jaar ons weer brengen. Zou de oorlog nu beslist worden of zou deze nog langer duren. De Heere alleen wist het. In 1943 werden vele jonge mannen opgeroepen om naar Duitsland te gaan werken. Wij zaten natuurlijk daar erg over in met Liza. Wat moesten wij dan gaan beginnen? In ieder geval hij kreeg een oproep om gekeurd te worden en werd goedgekeurd. Wij alles in het werk gesteld om hem thuis te houden geschreven ettelijke malen naar het Centraal Bureau van Drukkers in Amsterdam, die ons veel geholpen hebben. Dan vele malen naar die beruchte Ortscommandant in Middelburg. Gelukkig na lang praten en wikken en wegen zou hij voorlopig niet weg moeten. Maar wij mochten hem maar een halve week hebben en de andere halve week moest hij naar van der Peijl in Kruiningen daar deze totaal zonder personeel zat.

Wij waren dus beide dan zowat geholpen en hij zou in ieder geval niet naar Duitsland moeten, wat voor ons al een grote vreugde was. Op 24 mei is hij voor de eerste maal daar naar toe gegaan. Hij ging dan met de bus mee, want fietsbanden waren er niet en op houten banden, waarop toen veel gereden werd was veel te ver. Dat ging wel als het hier in dorp was, maar verre reizen kon men daarop niet maken. Het was een getob en gesukkel van jewelste. Op dinsdag 22 juni 's morgens om 10 uur woedt er een hevig luchtgevecht boven ons dorp, waardoor we allen angstig wegvluchten. Een Amerikaanse bommenwerper stort naar beneden bij de Nieuwlandepolder, waarbij 8 doden vallen met nog een parachutist en een gewonde. Nog twee vliegtuigen vliegen brandend verder, welke bij Goes neergestort zijn.

Op donderdag 24 juni 's morgens om half 9 wordt een bom op de Centrale